

ANEU MAR ENDINS

El repte de la «nova evangelització»

L'Evangelí de sant Marc, amb la concisió que el caracteritza, ens introdueix avui en el nucli de la Quaresma: «Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu, deia: "Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova"» (Mc 1,12-15).

Convertir-se i creure; vet aquí la qüestió. Especialment pels qui estem cridats a ser els testimonis de Jesús en aquest temps. El repte és important, certament. Vivim una situació, especialment al nostre Occident ric, en la que la «nova evangelització» es fa cada vegada més urgent, perquè ens trobem immersos en un procés de secularització aparentment sense marxa enrere i en una forta crisi de fe i de pertinença a l'Església.

No podem dir que els responsables de la vida eclesial desconguin la situació. En són plenament conscients, encara que la situació religiosa no és arreu com a Occident. Com a resposta a aquest repte, Joan Pau II va proposar la «nova evangelització» i en va descriure les característiques. Benet XVI continua proposant-la i en certa manera li ha donat carta de ciutadania i l'ha institucionalitzat en crear el nou «Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització» encomanat a l'arquebisbe i teòleg italià monsenyor Rino Fisichella. En segon lloc, Benet XVI també ha proposat per a la propera assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes —que es reunirà a Roma durant el proper mes d'octubre— aquest tema: «La nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». I, tercera iniciativa, ha anunciat la celebració a tota l'Església catòlica d'un «Any de la Fe», que començarà el dia 11 d'octubre de 2012, en el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, i s'acabarà en la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'Univers, el 24 de novembre de 2013.

Convé que aquesta preocupació també sigui compartida per les diòcesis, per les comunitats cristianes, per les parròquies i per les associacions i moviments cristians. I, en definitiva, per cadascun dels cristians i cristianes del nostre temps.

Què ens demana la «nova evangelització»? Penso que aquesta nova evangelització —que és la de sempre, atenent a les circumstàncies especials d'avui dia— serà realitat si primer escoltem i després prediquem l'Evangelí amb tota fidelitat, si vivim «en esperit i en veritat» la pregària i la celebració dels misteris de la fe, i si, mirant de ser uns «bons samaritans», ens acostem als homes d'avui procurant guarir les seves ferides amb el bàlsam de la gràcia de Déu.

Cal que els evangelitzadors, com Jesús, centrin la seva vida i el seu ministeri en la unió amb Déu. L'evangelitzador és un testimoni enviat en virtut del baptisme, pel qual ha nascut a la vida divina de l'aigua i de l'Esperit. Des d'aquest moment, les tres Persones divines, Pare, Fill i Esperit Sant, inhabiten en ell, com a principi ontològic i dinàmic de la seva nova vida.

És l'hora de la fe i de la conversió. És l'hora de la confiança en el Senyor, perquè ell ha vençut el món (cf. Jo 16,33). Avui més que mai és necessari que tinguem una fe adulta, profunda i madura, que visquem una espiritualitat que integri fe i vida, que estiguem sempre disposats per a donar testimoni de la nostra fe en Jesucrist. El repte de la «nova evangelització» és que els evangelitzadors d'avui ens autoevangelitzem. És a dir, que ens convertim i creiem en l'Evangelí i així ho manifestem amb obres i paraules. No hi ha veritable evangelització sense autoevangelització.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

La Presentació del Senyor i Jornada de la Vida Consagrada

El dijous dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí la celebració de la missa a la Catedral a les 8 del vespre en la Jornada de la Vida Consagrada. L'acompanyaren Mons. Salvador Cristau i diversos preveres seculars i regulars. La celebració començà amb la benedicció de les candeles i la processó fins a l'altar. Hi assistí la Gna. Begoña Fornes, religiosa de la Puresa de Maria Santíssima i delegada episcopal per a la Vida Consagrada, així com religiosos i religioses representatius de tota la diòcesi. També van participar en la celebració els seminaristes majors i menors de la diòcesi i el poble fidel.

GLOSSA

Companys de camí

Darrere nostre hi ha un seguit de persones que ens ajuden a ser. Des del pare i la mare —que ens han donat la vida, ens han ajudat a créixer i a esdevenir adults—, fins a aquells altres que incideixen en nosaltres des de l'exercici professional o des del voluntariat: els mestres i professors, els monitors, els caps, els catequistes, els consiliaris... D'altres es creuen en la nostra vida exercint, també, un veritable mestratge d'intensitat diversa: familiars, companys, amics... Són tantes les persones que ens han ajudat i ens ajuden a ser... sense negligir la influència de les lectures i dels diversos mitjans de comunicació!

El mestratge ajuda a créixer en tots els àmbits de la vida i ens humanitza si ens fa créixer en la virtut, si ens presenta valors que, assumits, ens fan més virtuosos. El mestratge és convenient en totes les edats perquè el nostre procés de creixement, de ser, acaba en la darrera estació del recorregut de la vida. El mestratge personal, intencionat i continuat, però, és especialment necessari en l'adolescència i la joventut, en les etapes d'especial recerca. Convé buscar un bon acompanyant o director espiritual.

Un acompanyament és més que una successió de trobades d'amistat. Compartir l'itinerari personal interior per anar a fons i arribar a descentrar-me. Deixar de ser el centre de la pròpia vida, de fer

girar el món al meu voltant. Aprendre a centrar la vida en Crist i en el seu seguiment. L'acompanyament ha d'ajudar a gestionar els sentiments interiors, desolacions i consolacions, a discernir en les petites decisions, les de cada dia, i en les grans, les que marquen la vida. Què vol de mi el Senyor? Ajudar a avançar en el manament de l'amor: Com? Des d'on? A qui?

Un acompanyament evangèlic ha d'ajudar a descobrir i mantenir la proximitat de Déu. Ha d'animar a cercar formació, a aprofundir en la fe —les lectures, els cercles d'estudi, els curssets, etc.—, a la vivència interior —la pregària senzilla però constant, la reconciliació, l'experiència de Déu...— i a la vivència que porta el testimoni a les obres —en la catequesi d'infants, a l'agrupament o en el centre d'esplai, amb la gent gran o en d'altres voluntariats— i en la celebració comunitària —l'eucaristia dominical setmanal, la pregària comunitària. Esdevenir membre actiu de la comunitat eclesial, membre actiu en la construcció del Regne.

Cercar un acompanyament que, com als deixebles d'Emmaús, ens apropi al Mestre: «Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell» (Lc 24,27).

Enric Puig Jofra, SJ

JORNADA DE FORMACIÓ

La nova Evangelització: fonaments teològics i aplicació pastoral

A càrrec de Mn. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Per a preveres, diaques, religiosos/es i seglars. Dissabte dia 10 de març a les 11 h, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

DIUMENGE I DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

▶ Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadieu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3, 18-22)

Estimats:

Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca.

En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos:

«Yo hago un pacto con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañaron: aves, ganado y fieras; con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Hago un pacto con vosotros: el diluvio no volverá a destruir la vida, ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió:

«Esta es la señal del pacto que hago con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las edades: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi pacto con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco, y recordaré mi pacto con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir los vivientes.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son mi misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas. / Acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

Crist rebutja les temptacions del Maligne. Obra del Duccio (1235-1319), Col·lecció Frick, Nova York

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos:

Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida. Con este Espíritu, fue a proclamar su mensaje a los espíritus encarcelados que en un tiempo habían sido rebeldes, cuando la paciencia de Dios aguardaba en tiempos de Noé, mientras se construía el arca, en la que unos pocos —ocho personas— se salvaron cruzando las aguas. Aquello fue un símbolo del bautismo que actualmente os salva: que no consiste en limpiar una suciedad corporal, sino en impetrar de Dios una conciencia pura, por la resurrección de Jesucristo, que llegó al cielo, se le sometieron ángeles, autoridades y poderes, y está a la derecha de Dios.

▶ Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, dejándose tentar por Satanás; vivía entre alimañas, y los ángeles le servían.

Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

COMENTARI

Jesús temptat

serveixen aliment, com a Elies (1Re 19,5.7). Per altra banda, els animals amb els quals conviu sembla que es refereixen a l'època messiànica, quan «la vaca i l'óssa pasturaran juntes... el lleó menjarà palla com un bou» (Is 11,7). Aquest és l'entorn de la temptació. Sembla un entorn idíl·lic. Apuntem a un messianisme pacífic i de plenitud. Quin és el paper de les temptacions de Jesús en aquest context?

A primer cop d'ull, Marc no proporciona indicadors en aquest sentit. Diu només que Jesús va ser temptat al llarg de quaranta dies. Però cal prestar atenció que el temptador és Satanàs, una figura coneguda i familiar de les tradicions jueves (cf. Mc 3,

23-27). Enllaçat amb això, quan Pere vol convèncer Jesús que el camí del Messies no pot ser el sofriment i la mort, Jesús li diu: «ves-te'n d'aquí, Satanàs» (8,33). La temptació de Jesús apunta també en aquesta direcció. Jesús, no emmotllarà la seva crida a aquest messianisme idíl·lic. L'evangeli segons Marc és una resposta a aquest tipus de temptació messiànica. Jesús serà el Messies crucificat.

La temptació messiànica continua vigent. Resulta fàcil inclinar-se per un messianisme pacífic, amb el servei dels àngels, en un entorn idíl·lic. Com ens interpel·la avui el relat de les temptacions de Marc?

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46 ■ **dimarts:** Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15 ■ **dimecres:** Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32 ■ **dijous:** Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12 ■ **divendres:** Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26 ■ **dissabte:** Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48 ■ **diu-menge** vinent, II de Quaresma (litúrgia hores 2a setm.): Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9, 2-10.

Estem en el començament de l'activitat de Jesús, segons Marc: Jesús acaba de ser batejat i l'Esperit ha davallat damunt d'ell. L'anada al desert està enllaçada amb la davallada de l'Esperit. Però no hi ha referència a una acció violenta de l'Esperit. Per altra banda, el desert és un lloc privilegiat per Israel: és el lloc de la seva constitució com a poble i de la presència de Déu en el poble. Els quaranta dies evocuen la figura d'Elies i de la seva marxa vers l'Horeb a través del desert (1Re 19,8). Elies és una figura clarament messiànica (Mt 3,23).

Convé subratllar que Marc no parla del dejuni de Jesús: els àngels li

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

9. Les temptacions i el problema de Déu

La història de les temptacions està relacionada íntimament amb la història del baptisme, que mostra la solidaritat de Jesús amb els pecadors. Al seu costat hi ha la lluita de la muntanya de les Oliveres, que és també un enfrontament amb l'encàrrec de portar a cap la missió rebuda.

Les temptacions acompanyen Jesús durant tota la seva vida; en aquest sentit, també hem de dir que, a semblança del relat del baptisme, el relat de les temptacions és una anticipació que concentra la lluita de tot el seu camí.

El nucli de tota temptació —això es veu clar aquí— és el deixar a Déu de banda: al costat dels problemes urgents de la vida, Déu apareix com una qüestió que es pot deixar per després, i potser com a sobrerera o, fins i tot, destorbant. Deixar a Déu de banda com si fos una il·lusió: aquesta és la temptació que ens amenaça de moltes maneres.

Es tracta de Déu: existeix Déu realment?, és ell la realitat mateixa? O no existeix? És ell el bo, o hem d'inventar la bonesa nos-

altres mateixos? El problema de Déu és el problema per antonomàsia, el que ens posa en la cruïlla de l'existència humana. Què ha de fer o no fer el salvador del món? Aquesta és la qüestió de les temptacions de Jesús.

És justament quan es considera Déu com una qüestió secundària i que, per coses més importants, es pot deixar per més tard o es deixa del tot, que fracassen aquestes coses pretensament més importants. No només el fracàs de l'experiment marxista ho demostra, això. Es tracta de la primacia de Déu. Es tracta de reconèixer que ell és realitat, una realitat sense la qual no hi ha res que pugui ser bo.

La història no es pot arreglar prescindint de Déu amb pures estructures materials. El programa d'ajut al desenvolupament que organitzen els països occidentals sobre principis tècnics i materials —que no sols prescindeixen de Déu, sinó que fan que els homes prescindixin d'ell— juntament amb llur pretensió de poder-ho fer millor, no ha fet més que afermar el tercer món en la seva condició de tercer món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una renúncia a pensar?

L'opció pel Crist és una renúncia a pensar? És per fluïdesa de pensament que abraço el dogma? Creure contradu les conclusions de la raó?

L'opció cristiana és plena de paradoxes. És una paradoxa un Déu que, a la vegada, és u i una comunitat de persones en l'amor: Pare, Fill i Esperit Sant. És una paradoxa que creés el món sense cap necessitat de fer-ho, que es revelés en ell, que s'encarnés en el món i que ho fes en aquell home que no tenia ni un lloc per néixer. La paradoxa xoca, violenta la raó; també la meravella, la deixa astorada, però, a la vegada, l'estimula, l'activa, fins a tal punt que, lluny d'apaivagar l'activitat mental, la mobilitza intensament. En aquest punt, és suggeridor el pensament de Soren Kierkegaard. A parer seu, la paradoxa no és l'abatiment del pensament, sinó el motor definitiu del pensar, la seva força motriu, la seva condició de possibilitat.

L'opció pel Crist és, en aquest sentit, un vertader estímul en la meua vida intel·lectual. He hagut de pensar i llegir molt per mirar d'entendre allò que crec i les raons de la meua opció. No crec que es pugui dir, sense més, que tot allò que creiem els cristians és un reguitzell d'irracionalitats, però em sembla un simplisme afirmar que és quelcom racional, que, senzillament pensant, s'arriba a l'opció pel Crist.

La paraula *paradoxa* és la més apropiada. El contingut de la fe és sorprenent, meravellós, però no per això és irracional. És meravellós saber que no estàs sol en la nit més solitària de totes i que algú es recorda de tu quan tots s'han oblidat del teu nom. No és irracional creure-ho, però tampoc no és una afirmació que derivi de pensar el cosmos.

L'opció pel Crist és una opció per l'amor més gran, per créixer cada vegada més en l'amor, per fer de la vida un aprenentatge constant per estimar més i millor, però, a la vegada, també és l'opció pel pensament, per la reflexió. Déu és amor, però també és paraula, raó. El cristianisme és la religió de l'amor, però, a la vegada, és la religió del *logos*, però d'un *logos* que se sotmet a l'amor. Si la fe fa possible el pensament, no és menys cert que el pensament purifica la fe, possibilita una fe crítica i madura, digna de l'ésser humà.

Francesc Torralba
(Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

26. ✠ Diumenge I de Quaresma. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fundadora de les escolàpies (SchP).

27. Dilluns. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. Dimarts. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468).

29. Dimecres. Sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.

1. Dijous. Sant Rossend (Salas 907-Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. Divendres. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. Dissabte. St. Medir, pagès mr. barceloní; St. Ermenter (o Emeteri) i St. Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; Sta. Màrcia, vg. i mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que arreu del món sigui reconeguda adequadament la contribució de la dona al desenvolupament de la societat.

Missionera: Que l'Esperit Sant concedeixi perseverança als qui són discriminats, perseguits i assassinats pel nom de Crist, particularment a l'Àsia.

ENTREVISTA

▶ ANNA FIGUERA RAICHS

Notícies positives

La publicació de notícies positives en els mitjans de comunicació, incloses les de l'àmbit religiós, és sempre difícil. En el 90% dels casos, és noticable tot allò que és polèmic. Els periodistes destaquen aquelles declaracions i accions que porten al debat i a la confrontació entre diferents sectors. La periodista Anna Figuera, responsable de la secció de Política del programa *Els matins de TV3* i professora de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (URL), convida a la reflexió en el sector periodístic, per tal que els valors cristians siguin més presents en els mitjans.

Com a creient, quina és la teua aportació a la professió?

Des de fa molts anys em dedico al periodisme polític. És un món complex, difícil, sobretot perquè s'ha de tenir molta cura amb el que s'escriu i com s'escriu. En aquest sentit, procuro no jutjar, ser rigorosa i estar lliure de prejudicis, intentant comprendre i entendre, posant-me al lloc de l'altre.

Per què ens costa tant «vendre» les bones notícies que es produeixen en el món d'Església, als mitjans?

Que surtin habitualment informacions no positives no és novetat en el món de la comunicació, però probablement l'aparició dels nous mitjans digitals han provocat que les notícies s'accelerín, que apareguin i desapareguin en un no res, que primi la immediatesa a la rigorositat. Veritablement caldria fer una reflexió profunda en el nostre sector. Pensar cap a on anem i què ens porta tot això. Sobretot, perquè ens sentim profundament satisfets quan veiem publicades aquelles notícies que ens fan sentir joiosos de viure en la nostra societat.

Els valors cristians estan de baixada, a la societat?

En els darrers anys, moguts per un període llarg d'opulència, s'han primat maneres de fer que han abastat més enllà de l'àmbit econòmic i que han incidit en el comportament humà. Estem parlant de l'individualisme, de l'obsessió per tenir més del que necessitem, del benefici propi. El cristianisme no deixa de ser una manera de donar sentit a la vida i, això, fins ara, no ha estat de moda. Aquests valors, els valors de l'humanisme cristià, però, romanen en les persones i, de mica en mica, tornen a sortir a la superfície. És per això que penso que els valors cristians no estan de baixada, tot el contrari. Ho podem veure ara, en aquesta dura crisi econòmica. L'admirable tasca que s'està portant a terme des de Càritas, el Banc dels Aliments, la Marató de TV3 o els diferents tipus de voluntariat en són un bon exemple.

Òscar Bardaji i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Los pobres y Henri Nouwen

En El Arca Henri encontró un hogar y una mayor plenitud. El Arca fue un don para Henri i Henri fue un don increíble para El Arca, un don de Jesús a El Arca, el don de un sacerdote y un amigo compasivo. Henri era un hombre compasivo. Estaba dispuesto a ir hasta el fin del mundo para ayudar a una persona necesitada. No estaba muy interesado en las estructuras, sino en las personas: personas heridas, que sufren y padecen, ancianas, moribundos, enfermos de sida, personas sencillas en medio de sus luchas.

Aportó luz, esperanza y consuelo a los miembros de su comunidad y a quienes no pertenecían a ella. Compartió su vida, sus dones, sus amigos y su espiritualidad en evolución con las personas de El Arca en todas partes.

Henri se sentía atraído de una manera misteriosa por otras personas; su dolor se encontraba con el de ellas y ambos eran expresión del dolor de nuestro Cristo crucificado. Henri dio a conocer lo que es El Arca, lo que estamos viviendo, con palabras accesibles para los demás y que daban orientación a sus vidas.

Henri anunció algo muy importante: que la unidad en nuestro mundo y en nuestras Iglesias brotará de los pobres... Él fue un signo de esperanza, un signo de encuentro en un mundo dividido con cristianos divididos... En Henri había una dimensión profética. Aceptó el dolor, eligió pasar por el dolor, porque este es el camino para todos nosotros: elegir la cruz, pasar por la cruz, porque no descubriremos la resurrección si antes no pasamos por la cruz y somos despojados de todo.

Jean Vanier
(Escritos esenciales, Ed. Sal Terrae)
(Palabras en el funeral por Henri Nouwen, Utrech, 25/09/1996)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 25, a les 10 h. Presideix la sessió del Consell Pastoral Diocesà.

Aquest diumenge dia 26, a les 12 h. Celebra la missa del Primer Diumenge de Quaresma, amb la inscripció del nom dels catecúmens, a la Catedral.

Dimarts dia 28 i dimecres dia 29. Assisteix a la reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte dia 3 de març, a les 10.30 h. Celebra la missa en la inauguració de les reformes a l'església de Santa (terme parroquial de Santa Perpètua de Mogoda).

Diumenge dia 4, a les 17.30 h. Presideix la trobada de moviments i associacions d'Apostolat Seglar a l'església de Santa Maria d'Ègara (parroquia de Sant Pere de Terrassa).

▶ VISITA PASTORAL

Dijous 1 i divendres 2 de març. Visita a les entitats i realitats pastorals de nivell arxiprestal de Terrassa.

Diumenge 4, a les 11 h. Missa Estacional a la parroquia de Sant Cristòfor de Terrassa. **A les 13 h:** Missa Estacional a la parroquia de Santa Maria d'Ullastrell.

▶ NOTÍCIES

Visita pastoral a la parroquia de Maria Auxiliadora. Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, presidí la Missa Estacional en l'inici de la Vista Pastoral a la parroquia de Maria Auxiliadora d'aquesta ciutat, confiada als salesians. Van concelebrar el P. Ramon Muray SDB, rector i altres preveres. Fou el diumenge dia 5 de febrer a les 11.30 h. Durant la setmana es reuní amb els grups constituïts a la parroquia i amb les comunitats religioses de salesians i salesianes.

Visita pastoral a la parroquia de la Mare de Déu de Montserrat. El diumenge dia 5 de febrer a les 11 del

Primera trobada d'Apostolat Seglar. Diumenge, dia 4 de març a les 17.30 h a les esglésies de Sant Pere de Terrassa. Trobada dels responsables, consiliaris i representants de moviments, associacions i realitats laicals de la diòcesi de Terrassa. Presidida pel Sr. Bisbe. 17 h: Visita a les esglésies (voluntària); 17.30 h reunió sobre l'aplicació del Pla Pastoral; 18.30 h: aportacions per a la Jornada de l'Apostolat Seglar (27 de maig); 19 h: Pregària de Vespres. Organitza la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar.

matí Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la Missa Estacional a la parroquia de la Mare de Déu de Montserrat a Terrassa amb motiu de l'inici de la Visita pastoral. L'acompanyà Mn. Alfons Gea, rector de la parroquia. Durant la setmana el Sr. Bisbe i el Sr. Bisbe auxiliar visitaren la parroquia i els seus diversos grups.

30 aniversari de l'Esplai St. Josep a la Llagosta. El dissabte 28 de gener van començar els actes del 30 aniversari de la fundació del Racó d'Esplai Sant Josep a la parroquia de St. Josep de la Llagosta. Mn. F. Xavier Farrés, rector, presidí la celebració de l'Eucaristia. Van ser-hi presents Mn. Josep Serra, fundador de l'Esplai, antics rectors, antics responsables i monitors així com l'equip actual amb els infants i els seus familiars.

▶ AGENDA

Recés per a religiosos i religioses. Dissabte dia 3 de març, de 10 a 10.30 h. Lloc: Santuari de la Mare de Déu de la Salut (Sabadell). Dirigit per Mn. Ramon Tarrés, pvre. Organitza la Delegació episcopal per a la Vida Consagrada.

Trobada d'escolans. Al Seminari diocesà de Sant Joan Baptista (Valldoreix). Dissabte dia 3 de març, de les 10 a les 17 h. Activitats, celebració de l'Eucaristia, dinar (cal portar-lo). Informació: tel. 936 744 999.

VII Setmana de Cinema Espiritual. Sessió infantil (a partir de 3r de primària). Dissabte dia 3 de març, a les 10 h: *El secreto de Kells*. (lloc: Cinema Catalunya de Terrassa). Fi de festa amb esmorzar fins a les 13 h (Lloc: Fundació Busquets). Inscripcions: seglarterrassa@gmail.com.

Activitats de la Casa Mare de Déu de Montserrat (Caldes de Montbui). *Diàleg sobre la fe*, per a senyores. Dirigit per Mn. Joaquim Fluriach, rector de Santa Maria de Caldes de Montbui. Dissabte dia 17 de març, de 12 a 13.30 h.

Curs d'acompanyament en el dol (Primer nivell). Dirigit per Alfons Gea, psicopedagog. Lloc: servei d'atenció al dol de Funerària Municipal de Terrassa (Ctra. Montcada, 789). Els dimecres, del 29 de febrer al 4 d'abril, de 18 a 20.30 h. Places limitades. Informació i inscripcions: tel. 937 869 400 (matins).

▶ ALTRES BISBATS

Curs de formació política. Al Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes. Cinc sessions per a reflexionar sobre el paper dels cristians i el compromís polític. Els dijous del mes de març de 7 a 2/4 de 9 del vespre. Informació: tel. 933 174 858 (c/ Rivadeneyra 6, 3r, 08002 Barcelona).

Exercicis espirituals de cap de setmana. Dirigits per Mn. Josep Serra. Dies 2, 3 i 4 de març, a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi de Sarrià (Barcelona). Organitzats pels Grups d'Oració i Amistat. Oberts a tothom. Informació: telèfon 932 181 005; goracionamistad@yahoo.es.

▶ LLIBRES

Josep Roca Alsina, CMF, *Lectio divina per a temps forts Quaresma 2012*, editorial Claret, Barcelona 2012, 104 pàgines. Ofereix l'evangeli de cada dia (des del Dimecres de Cendra fins a la Vetlla Pasqual) amb una pauta per a ferne pregària que comprèn aquests moments: preparació, lectura, meditació, oració, contemplació i acció.

REMAD MAR ADENTRO

El reto de la «nueva evangelización»

El Evangelio de san Marcos, con la forma escueta que le caracteriza, nos introduce hoy en el núcleo de la Cuaresma: «Cuando arresaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios, decía: Se ha cumplido el plazo, está cerca el Reino de Dios. Convertíos y creed la Buena Noticia» (Mc 1,12-15).

Convertirse y creer; esa es la cuestión. Sobre todo los que estamos llamados a ser los testigos de Jesús en esta hora. El reto no es menor. Vivimos una situación, especialmente en nuestro Occidente rico, en que la «nueva evangelización» se hace cada vez más urgente, porque nos encontramos inmersos en un proceso de secularización aparentemente imparable y en una fuerte crisis de fe y de pertenencia a la Iglesia.

No se puede decir que los responsables de la vida eclesial desconozcan la situación. Son conscientes de ella, aunque la situación religiosa no es en todo el mundo la misma que en Occidente. Como respuesta a este reto, Juan Pablo II propuso la «nueva evangelización», de la que describió sus características. Y Benedicto XVI la continúa proponiendo y en cierta manera le ha dado carta de ciudadanía y la ha institucionalizado al crear el nuevo «Consejo Pontificio para la Promoción de la Nueva Evangelización», encomendado al arzobispo y

teólogo Monseñor Rino Fisichella. En segundo lugar, Benedicto XVI también ha propuesto para la próxima asamblea ordinaria del Sínodo de los Obispos —que se reunirá en Roma durante el próximo mes de octubre— este tema: «La nueva evangelización para la transmisión de la fe cristiana». Y, tercera iniciativa, ha anunciado la celebración en toda la Iglesia católica de un «Año de la Fe», que comenzará el 11 de octubre de 2012, en el quincuagésimo aniversario de la apertura del Concilio Vaticano II, y acabará en la solemnidad de Jesucristo, Rey del Universo, el 24 de noviembre de 2013.

Conviene que esta preocupación sea compartida también por las diócesis, por las comunidades cristianas, por las parroquias, y por las asociaciones y movimientos cristianos. Y, en definitiva, por cada uno de los cristianos y cristianas de esta hora.

¿Qué nos pide la «nueva evangelización»? Creo que esta nueva evangelización —que es la de siempre, atendiendo a las especiales circunstancias de hoy— será realidad si escuchamos primero y predicamos después el Evangelio con toda fidelidad, si vivimos «en espíritu y en verdad», la plegaria y la celebración de los misterios de la fe, y si, mirando de ser unos «buenos samaritanos»,

nos acercamos a los hombres de hoy procurando curar sus heridas con el bálsamo de la gracia de Dios.

Es preciso que los evangelizadores, como Jesús, centren su vida y su ministerio en la unión con Dios. El evangelizador es un testigo enviado en virtud del bautismo, por el que ha nacido a la vida divina del agua y del Espíritu. Desde ese momento, las tres Personas divinas, Padre, Hijo y Espíritu Santo, inhabitan en él, como principio ontológico y dinámico de su nueva vida.

Es la hora de la fe y de la conversión. Es la hora de la confianza en el Señor, porque él ha vencido al mundo (cf. Jn 16,33). Hoy más que nunca es preciso que tengamos una fe adulta, profunda y madura, que vivamos una espiritualidad que integre fe y vida, que estemos siempre dispuestos para dar testimonio de nuestra fe en Jesucristo.

El reto de la «nueva evangelización» es que los evangelizadores de hoy nos autoevangelizemos. Es decir, que nos convirtamos y creamos en el Evangelio y así lo manifestemos con obras y palabras. No hay evangelización verdadera sin autoevangelización.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa